

Hồi 9

Manh Sơn Tử Trúc Ban Linh Dược Hán Thủy Giang Biên Tâm Cố Nhân

Ba ngày sau, đệ tử Cái Bang đến trao thư của Tam Tuyệt Thiên Tôn. Ông đang lâm trọng bệnh và muốn gặp Vô Hối lần cuối. Chàng vô cùng lo lắng, lập tức cải trang lên đường.

Như Vi đòi theo nhưng khi nghe chàng nói đường vào đất Thực gian nan, có hại cho bào thai trong bụng, nàng bằng lòng ở lại. Vô Hối dặn dò Thiết Hán gài hỏa dược quanh tường rào để bảo vệ tổng đàn rồi cùng Côn Linh ngược dòng Trường Giang đi Tứ Xuyên.

Đến Lô Châu, thác ghềnh hiểm trở, xước chảy xiết nên thuyền đi rất chậm, hai người bèn lên bờ mua ngựa đi bằng đường bộ. Hơn bốn mươi ngày sau họ mới đến Vu Sơn.

Đỗ Thần Bộc Linh Tuyên bùi ngài bảo:

- Sư phụ người đã tám mươi lăm tuổi, e đã tận số trời, mau vào cho lão gặp mặt.

Vô Hối chạy vào hậu viện, thấy Thiên Tôn chỉ còn da bọc xương, xanh xao vàng vố. Chàng phục xuống bên giường khóc gọi:

- Ân sư. Đồ nhi không hầu hạ người được. Lòng hổ thẹn vô cùng.

Thiên Tôn mở mắt, nắm lấy tay chàng mỉm cười:

- Tuổi ta đã quá già, có chết cũng hợp đạo trời. Nay người đã là một bậc anh hùng cái thế, làm rạng danh sư phụ, khiến ta rất hài lòng.

Nói xong lão nhắm mắt thiếp đi. Chàng trở ra hỏi Đỗ Thần:

- Sư thúc. Chẳng lẽ trên đời không có linh đan diệu dược gì để kéo dài tuổi thọ cho sư phụ hay sao. Đỗ Thần buồn rầu nói:

- Có đấy. Nhưng muốn lấy được còn khó hơn lên trời.

Vô Hối mừng rỡ nói:

- Dù khó đến đâu đệ tử cũng quyết tìm cho được. Xin sư thúc chỉ giáo.

Đỗ Thần không phải là sư đệ của Thiên Tôn. Lão kém Hách Âu Kỳ đến tám tuổi nhưng hai người là bằng hữu thâm giao. Do đó, Vô Hối vẫn gọi lão bằng sư thúc.

Bộ Linh Tuyên ngân ngại kể:

- Cách đây hai trăm dặm, cạnh bờ sông Mạnh giang có một ngọn núi nhỏ tên gọi Mạnh Sơn. Núi này là nơi tu luyện của một bậc kỳ nhân. Tuổi lão đã chẵn trăm, võ công ngang với sư tổ người là Thái Âm lão nhân. Tử Trúc đạo trưởng muốn thành tiên nên ít khi xuất hiện giang hồ. Lão ta luyện được ba viên thần đan đặt tên là Bách Niên Đan. Ai uống vào sẽ sống trên trăm tuổi. Lão phu đã đến xin nhưng Tử Trúc ra điều kiện phải chịu nổi lão tám chiêu kiếm. Lão phu chỉ đỡ được có bốn chiêu đã bị kiếm của lão đặt vào ngực, đành ôm hận trở về. Ngay sư phụ người cũng chỉ qua được sáu chiêu là cùng.

Vô Hối nhớ đến tám chiêu kiếm mà Như Vi đã dạy mình, mạnh dạn nói:

- Sư thúc yên tâm. bản lĩnh của đệ tử giờ đây đã cao hơn trước rất nhiều. Hy vọng sẽ qua được thử thách của vị kỳ nhân ấy. Chẳng lẽ ngồi bó tay nhìn sư phụ ra đi ?

Đỗ Thần biết tính chàng kiên quyết, đành chỉ vẽ lối đi nhưng hoàn toàn không hy vọng chút nào cả.

Vô Hối chỉ Côn Linh, bảo Đỗ Thần:

- Tam Thủ Miêu là đệ nhất thần thủ, cùng lắm thì trộm lấy một viên. Lão ta biết đâu mà đòi.

Sáng hôm sau, Vô Hối đã có mặt ở Mạnh Sơn. Côn Linh không đi cùng mà ở rất xa quan chiến. Nếu chàng thất bại thì gã sẽ ra tay diệp thủ. Tử Trúc đạo trưởng ở trong một căn thảo xá ba gian dựa lưng vào một khu rừng trồng toàn trúc tía. Vô Hối vượt đoạn sơn đạo dài năm chục trượng, đứng trên bãi cỏ xanh trước thảo xá cung kính nói vọng vào:

- Tiểu bối là Công Tôn Vô Hối, xin được tham kiến lão Thần Tiên.

Tử Trúc nghe chàng gọi mình là lão Thần Tiên, lòng khoan khoái mở cửa bước ra. Lão có thần hình nhỏ bé, râu bạc dài đến gối che cả hình bát quái của tấm đạo bào cũ kỹ. Dù râu tóc bạc phơ nhưng lưng vẫn thẳng, cước bộ khinh khoáng, mắt sáng như sao.

Lão cười khà khà, ngắm nghía chàng trẻ tuổi, dịu giọng hỏi:

- Công tử tìm bản đạo có việc chi ?

Chàng không phải là kẻ quen thói xảo ngôn nhưng vì sinh mạng của sư phụ nên đành uốn lưỡi tâng bốc:

- Tiểu bối nghe các bậc cao nhân trong võ lâm truyền tụng rằng Mạnh Sơn có một bậc kỳ nhân tuyệt thế, tu luyện đến mức đắc đạo thành tiên, nên sinh lòng ngưỡng mộ

đến đây chiêm ngưỡng. Sau là xin người ban cho một viên tiên đơn để gia mẫu trường thọ, vui cùng tử tôn.

Chàng nói tránh như vậy để nếu có phải dùng hạ sách trộm cắp, lão cũng không đến Vu Sơn đòi lại. Với võ công của lão, làm sao Đổ Thần và Thiên Tôn chống lại được ?

Tử Trúc đạo trưởng vô cùng hoan hỉ nhưng hỏi lại:

- Thế công tử đã nghe ai nhắc đến bản đạo.

Vô Hối nói bừa:

- Bẩm tiên bối, chính là Liễu Không đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm đã kể cho tiểu bối nghe.

Nào ngờ Tử Trúc dị sắc mặt gật gù:

- Vậy ra tên tiểu sa di Liễu Không đã thành phương trượng Thiếu Lâm rồi sao ? Sáu mươi năm trước bản đạo đến Thiếu Thất đánh cờ với sư phụ y là Tuệ Tâm thì y hãy còn rất nhỏ.

Bỗng lão đổi giọng nghi ngờ:

- Công tử lai lịch thế nào mà lại được hầu chuyện với Liễu Không ?

Chàng khiêm tốn đáp:

- Tiểu bối cũng là long đầu của một phái nên thường cùng đại sư bàn bạc việc giáng ma.

Tử Trúc ranh mãnh nói:

- Công tử cốt cách thanh kỳ lại là tôn sư một phái, bản đạo muốn thử vài đường kiếm. Nếu công tử qua được sáu chiêu, bản đạo sẽ ban cho một viên Bách Niên Đan.

Thì ra lão khinh chàng trẻ tuổi nên bớt đi hai chiêu. Vô Hối phấn khởi đáp:

- Tiểu bối mong lão Thần Tiên nương tay.

Chàng rút Bàn Long Đao cung kính chào rồi dùng thức đầu tiên của pho kiếm vô danh thủ thế. Thanh đao chỉ xéo xuống đất trông rất vô hại. Tử Trúc lập tức nhận ra có điều quái dị, nhưng không tin chàng lại tiến đến mức thượng thừa của kiếm đạo nên thản nhiên vung trúc kiếm tấn công. Thanh kiếm bằng tre đơn sơ kia hóa thành cả một rừng tre rậm rạp, không biết đâu là hư đâu là thực.

Vô Hối không hề run sợ, dồn tám thành công lực vào thanh đao đánh chiêu thứ nhất. Chàng nhắm vào bẫy đại huyết trên mặt và ngực lão mà đưa lưỡi đao vào. Thân Bàn Long Đao mềm mại không cứng rắn như trường kiếm nên chỉ rung nhẹ cổ tay là đã khống chế được nhiều điểm cùng một lúc. Chàng đã đem tinh túy phép đánh đao của Đao Vương phổ vào kiếm chiêu. Nhờ vậy uy lực tăng lên gấp bội.

Tử Trúc đạo trưởng thấy chiêu kiếm của mình bị luồng đao quang hóa giải, lão kinh hãi biến chiêu. Nhưng hết năm chiêu Vô Hối vẫn giữ thế quân bình.

Tử Trúc dừng tay trợn mắt bảo:

- Thì ra ngươi là truyền nhân của Thái Dương lão nhân.

Chàng lắc đầu phủ nhận:

- Lão tiên bối làm rồi, tiểu bối chưa từng nghe đến danh tự này.

Vẽ mặt chàng rất thành thực nên Tử Trúc bán tin bán nghi. Lão cười nhạt:

- Bất kể ngươi là đệ tử của ai cũng mặc, chiêu cuối cùng này hãy cố giữ mình. Vô Hối biết lão đã động nộ nên bảo nguyên thủ nhất, dồn hết mười hai thành công lực vào thân đao, bỏ chiêu thứ sáu, dùng ngay chiêu thứ bảy. Chàng không chờ lão đánh trước như lúc nãy mà quát lên như sấm, vung đao chiếm tiên cơ.

Hai chiêu thứ bảy và thứ tám chỉ công chứ không thủ, uy lực cực kỳ hùng mạnh. Mấy trăm thế thức nối tiếp nhau như tia chớp xạ thẳng vào thân trên Tử Trúc.

Lão đạo mỉm cười đem tuyệt chiêu đặc ý dứt điểm. Mũi kiếm chạm liên tục vào màn đao quang chặn đứng kiếm chiêu và rồi thanh trúc kiếm đâm thẳng vào ngực Vô Hối. Lão chỉ định gây một vết thương nhỏ nơi ngực chàng để cảnh cáo. Nhưng mảnh da giao long đã cản đường đi của kiếm tre, khiến nó khựng lại. Chỉ trong khoảnh khắc đó, Bàn Long Đao đã tiện đứt tay áo đạo bào của lão.

Chàng tung mình lùi lại, vòng tay cảm tạ. Tử Trúc bàng hoàng đứng ngẩn người nhìn mảnh vải rơi dưới đất, giận vì thua thì ít mà tiếc của thì nhiều. Lão móc hũ sành trong lưng ra trao cho chàng một viên thuốc trắng như tuyết, tỏa mùi thơm bát ngát.

Chàng mừng rỡ vái dài:

- Ôn này tiểu bối suốt kiếp không quên.

Chàng đã định nói lời từ biệt thì Tử Trúc gãi đầu nói:

- Bần đạo chưa hề được gặp tay kiếm khách nào bản lãnh cao cường như công tử, lòng rất mến mộ. Bần đạo còn một chiêu kiếm nữa muốn cùng công tử thử nghiệm một phen. Nếu công tử qua được chiêu này, bần đạo xin tặng thêm một viên linh đan nữa.

Vô Hối biết lão này đã nổi lòng hiếu thắng nên thành thực thưa rằng:

- Tiên trưởng vì thương tình hậu bối non kém nên mới không nặng tay. Chứ tiểu bối sao dám so sánh với bậc Thần Tiên. Người chỉ dồn thêm hai thành công lực nữa là tiểu bối đã rơi đao rồi. Còn việc may mắn lúc nãy là nhờ có mảnh da giao long che ngực chứ nào phải thần công tuyệt kỹ gì đâu.

Tử Trúc khoan khoái khi thấy Vô Hối không hề kiêu ngạo vì thắng cuộc mà lại thú thực nhược điểm của mình. Lão vỗ vai chàng khen ngợi:

- Hảo hài tử. Trong đám hậu sinh có được người như công tử quả là đại phúc cho nền võ học Trung Nguyên. Bần đạo sắp lên tiên cũng chẳng muốn đem theo tuyệt học một đời. Bần đạo sẽ truyền dạy cho công tử một chiêu tuyệt kiếm, tạm đặt tên là Tử Trúc nhất kiếm. Chiêu kiếm này là tâm huyết tám mươi năm của bần đạo, mong công tử dùng nó mà tạo phúc cho thiên hạ.

Lão bèn đọc khẩu quyết và múa thật chậm để chàng dễ lĩnh hội. Lão là minh sư còn chàng là cao đồ nên đến trưa là đã xong. Vô Hối dồn chân khí vào Bàn Long Đao đánh thử chiêu kiếm. Từng đợt sóng kiếm khí nối nhau, uy lực như cơn bão thép bao phủ cả một vùng rừng ba trượng vuông. Với chiêu này, dù đối phương có sáu, bảy người cũng đều chết sạch.

Tử Trúc giơ ngón cái tán dương:

- Chỉ cần khổ luyện thêm một thời gian nữa sẽ phát huy được hết tinh túy của chiêu kiếm. Lúc đó muốn lấy đầu mười người trong một lần xuất thủ cũng không phải là khó.

Vô Hối quỳ xuống lạy ba lạy:

- Ôn truyền tuyệt học, tiểu bối xin tạ dạ. Nguyện đem thân chiêu diệt trừ ma chướng, tạo phúc cho sinh linh.

Tử Trúc đạo trưởng hài lòng, tiễn chàng xuống núi. Cô Linh chờ lão đi lên mới dám bò ra. Gã thở phào

- May mà môn chủ thắng cuộc chứ lão giữ linh đan kè kè bên người, làm sao trộm nổi.

Hai người giục ngựa phi mau, đến sẩm tối đã về tới Vu Sơn. Chàng trao cương cho Tam Thủ Miêu rồi phóng nhanh lên núi. Đỗ Thần thấy mặt chàng rạng rỡ, biết ngay đã có linh đan. Lão mừng đến sa lệ, mau mắn cho Thiên Tôn uống vào.

Nếu gọi là tiên đan cũng chẳng sai. Sáng hôm sau, Thiên Tôn nghe bệnh hoạn biến mất, thân thể kháng kiện như trẻ lại hai mươi tuổi. Lão cảm động ôm Vô Hối vào lòng thủ thỉ:

- Hảo đồ nhi, ân sư rất hãnh diện có được truyền nhân như ngươi.

Vô Hối cười bảo:

- Năm xưa nếu ân sư không ra tay giáo dưỡng thì đồ nhi chỉ là đứa bé lang bang, rách rưới trên đường đời.

Chàng ở lại thêm ba ngày, chờ Thiên Tôn hoàn toàn phục hồi công lực rồi mời ông và Đỗ Thần về tổng đàn Đạo Môn để chàng phụng dưỡng. Vô Hối quỳ mãi không

chịu đứng lên nên hai lão già bất tử đành nhận lời. Lúc về, nhờ xuôi dòng nên ước tính nhanh hơn được mấy ngày.

Đầu tháng sáu bốn người đã có mặt ở hồ Phiêu Dương. Trong thời gian Vô Hối đi Tú Xuyên, phe Bạch đạo thiếu cao thủ chủ chốt luôn án binh bất động. Ngược lại, Long Phụng Bang và Kiếm Bang không biết chàng vắng mặt nên cũng im hơi lặng tiếng. Một đệ tử Dao Môn có vóc dáng giống chàng đã được Bạch Tú Hồng hóa trang để làm kế nghi binh. Nhờ vậy võ lâm được thanh bình trong ba tháng.

Tam Tuyệt Thiên Tôn là người kiến văn uyên bác, lại giỏi y đạo. Mấy ngày sau, ông gọi Vô Hối vào thư phòng gạn hỏi:

- Tám chiêu kiến vô danh kia có đúng là do Vi nhi dạy cho người hay không ?

Vô Hối vội thưa:

- Đồ nhi nào dám dối ân sư.

Thiên Tôn hỏi thêm:

- Ta nghe nói người đã đến núi Xích Thành học nghệ nhưng vì cháu gái Võ Thánh nên đã bỏ qua cơ hội học Thái Dương kiếm pháp. Người đã gặp mặt Sở tiểu thư, vậy hãy so sánh xem nàng ta với Vi nhi có điểm gì giống nhau không ?

Chàng nhắm mắt tưởng tượng ra dung mạo Sở Thúy Vi, giật mình nhận ra nếu không có vết nám kia thì hai người rất giống nhau.

Đỗ Thần vuốt râu nói:

- Ta và Tỏa Thần là huynh đệ đồng môn, biết rõ lão chỉ có một cháu gái duy nhất là Độc Mĩ Nhân Lãnh Như Sương. Lão ta còn là bào đệ của Sở phu nhân.

Vô Hối đâu phải kẻ ngu ngốc, chàng hiểu ngay rằng Như Vi chính là Sở Thúy Vi. Chàng rất yêu thương nàng nên không hề bối rối, chỉ mỉm cười hỏi Thiên Tôn:

- Sao ân sư khám phá ra việc này ?

Ông cười khà khà đáp:

- Vết nám trên mặt Vi nhi là do nhựa của một loại trái cây trên núi Xích Thành. Sư tổ người Thái Âm lão nhân và Thái Dương lão nhân là huynh đệ kết bái, đã từng cùng nghiên cứu võ công ở núi Xích Thành nên ta có nghe kể về loài quả này. Nếu muốn tẩy vết nám chỉ cần lấy rễ cây hắc quả nấu lên là rửa sạch.

Vô Hối buồn rầu nói:

- Đồ nhi không quan tâm đến dung mạo, chỉ buồn vì nàng không thể hồi phục hoàn toàn.

Giữa tháng sáu, vừa cúng giỗ vong thê xong, chàng nhận được một phong thư của Sơn Đông Mị Nương. Chỉ vắn vắn có mấy câu:

“Công tử nhà giám, tiện thiếp mang trọng thương, chẳng còn sống được bao lâu nữa, hiện đang nằm chờ chết ở một ni am ở ngoại thành Vũ Xương. Nếu chàng muốn gặp thiếp lần cuối xin tìm đến Thanh Vân am.

Xương Hoàn lệ bút”

Chàng lấy khăn lụa ra so sánh, quả nhiên đúng là nét chữ của Mị Nương. Bao nhiêu kỷ niệm xưa sống lại trong lòng, tình yêu kia tràn ngập hồn. Vô Hối quyết định đến Vũ Xương tìm nàng, may ra cứu được sẽ đưa nàng về chung sống. Chàng vào thú thực với Thiên Tôn, ông trầm giọng bảo:

- Hối nhi cũng biết ta không câu nệ tiểu tiết. Dẫu nàng là dâm nữ cũng mặc. Nếu đã hồi tâm hướng thiện thì còn tốt bằng mấy bọn giả quân tử trên đời này. Chàng như trút được gánh nặng, phấn khởi lên đường đến Vũ Xương. Vô Hối cải trang thành một đại hán mặt vàng, râu mép rậm rì rồi âm thầm rời thủy trại.

Đến chiều, chàng đã ở Vũ Xương, gửi ngựa cho khách điếm, hỏi thăm đường đến Thanh Vân am.

Ni am nhỏ bé này chỉ có một lão ni và bốn ni cô. Vô Hối ngỡ lời:

- Tại hạ là Vô Hối muốn gặp Hứa cô nương, hiện đang dưỡng thương trong am.

Lão ni xem thư rồi mời chàng vào trong. Xem ra nơi đây có vẻ nghèo nàn, đạm bạc, mái ngói vân phong đã dột nhiều chỗ, ánh sáng tà dương le lói lọt qua.

Mị Nương nằm trong một căn phòng chật hẹp, dưới ánh sáng của chiều tà, gương mặt đẹp kia xanh xao, hốc hác. Nàng mừng đến sa lệ. Đôi dòng châu ứa ra ướt gối.

Mị Nương thều thào nói:

- Tiện thiếp trúng một thương của Sơn Đông Quái Lão vào lưng, đào tẩu đến đây thì gục ngã. May nhờ có Thanh Vân sư thái giỏi y thuật nên mới sống sót đến giờ này.

Chàng rất ngạc nhiên khi nghe nói nàng bị phụ thân đả thương nhưng không dám nhiều lời, ngồi xuống mép giường thăm mạch, xem xét thương thế. Giữa lưng nàng là một vết bàn tay tím đen, xung vù lên và có hiện tượng trúng độc.

Vô Hối suy nghĩ một lúc, rút Bàn Long Đao rạch hai đường chéo vào giữa vết thương. Chàng kê miệng hút máu độc ra, từng ngụm máu bầm đen được chàng phun vào ống nhổ dưới đất. Khi đã đến máu hồng tươi, chàng ngưng lại rồi ngồi xếp bằng cạnh nàng, xoa bóp huyết đạo toàn thân và cho nàng uống Linh Đan của Thiên Tôn.

Vô Hối dùng luồng chân khí Thái Âm hùng hậu của mình đả thông những chỗ bế tắc trong kinh mạch, giúp cho được lực mau phát huy tác dụng.

Một canh giờ sau, Xương Hoàn thoát cảnh hiểm nghèo, khôi phục được một phần công lực. Nàng xúc động nói:

- Tiệp thiệp chỉ muốn gặp công tử để nói lời tử biệt, ngờ đâu chàng lại cứu được kẻ bạc mệnh này.

Vô Hối hôn nhẹ lên trán nàng, âu yếm nói:

- Ta đã thỉnh ý sư phụ, người chấp nhận cho đôi ta nên duyên tần tảo. Khi nào nàng bình phục hẳn, chúng ta sẽ cùng về.

Xương Hoàn nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ cười khúc khích:

- Té ra chàng đã đem lòng yêu thương kẻ xấu xa này rồi sao.

Nụ cười dù nhợt nhạt nhưng vẫn không kém phần quyến rũ. Chàng thản nhiên đáp:

- Sư phụ ta được võ lâm gọi là thiên hạ đệ nhất tà. Thì ta trước sau gì cũng thành đệ nhị tà.

Chàng chợt nhớ lại câu nói đầu tiên của nàng nên hỏi:

- Vì sao lệnh tôn lại hạ độc thủ như vậy ?

Nàng cảm hận đáp:

- Thiếp đâu phải là Sơn Động Mị Nương, con gái của lão. Hứa Phong là thúc phụ của Bích Vân này nhưng mười năm trước, lão đã sát hại gia phụ, gia mẫu để đoạt gia sản. Một tỳ nữ đưa thiệp đào vong. Đến tuổi mười tám, thiệp cải trang vào làm tỳ nữ cho Mị Nương. Thiếp học hỏi tính cách của nàng rồi giết đi, thế chân vào để tìm cách hạ sát Quái Lão. Lúc chúng ta hội ngộ lần đầu thì thiệp vừa đóng vai Mị Nương được bốn tháng. Mẹ của Mị Nương và gia mẫu lại là chị em song sinh nên dung mạo thiệp và nàng rất giống nhau. Nhưng nửa tháng trước tiệp thiệp quên không điểm nốt ruồi son sau tai nên bị lão nghi ngờ. Hơn nữa, thiệp dù cố tình học theo cách ăn mặc, cười nói của Mị Nương nhưng lại không thể đậm đặng như nàng. Chính vì vậy Quái Lão đã âm thầm tra hỏi bọn tỳ nữ. Cuối cùng lão tìm thấy hài cốt Mị Nương ở Hứa gia trang, phát hiện toàn bộ âm mưu của thiệp. Nhờ pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh mà chàng đã dạy nên thiệp mới chạy thoát.

Kỷ niệm về cuộc ái ân với nàng lần đầu tiên về. Mối thắc mắc trong lòng tan biến, chàng tự cười mình ngu ngốc không nhận ra nàng còn là xử nữ. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nghe tiếng vó ngựa khua nhẹ. Vô Hối biến sắc bảo:

- Vân muội hãy cố ôm chặt lấy lưng ta, có lẽ bọn tà ma đã lần đến.

Chàng cởi phăng hai mảnh da giao long buộc vào lưng Bích Vân, rồi cõng nàng lướt ra phía sau am. Vô Hối nép vào lùm cây quan sát. Hơn trăm bóng người vây chặt Thanh Vân am. Chàng không muốn liên lụy đến ân nhân của Bích Vân, liền như cách chim bằng lướt thẳng ra ngoài, vung Bàn Long Đao chặt liền hai chiếc thủ cấp. Tên thứ

ba cản đường bị tiện đứt ngang lưng nhưng gã cũng kịp rú lên. Sơn Đông Quái Lão quát vang:

- Đốt đuốc lên, không được cho chúng đào tẩu.

Vô Hối nghiêng răng múa tít bảo đao, dùng pho khinh công tuyệt thế phi nhanh. Chẳng mấy chốc chàng đã hạ sát mười mấy tên, rời xa ni am được hai chục trượng. Sơn Đông Quái Lão thét thuộc hạ cản đường rồi nhảy đến vung chưởng giáng vào lưng Bích Vân. Vô Hối đảo bộ tránh chiêu. Đao chưởng kinh đập xuống đất làm cát bụi bay mù mịt. Chàng động sát khí, vận thần lực xuất chiêu thứ bảy trong pho Thái Dương kiếm pháp. Dưới ánh đuốc bập bùng, đao quang rực rỡ dần dựa sát khí lạnh lẽo.

Sơn Đông Quái Lão kinh hoàng vung song chưởng cố chặn đường kiếm lại. Nhưng công lực của lão đâu thể so với Thủy Hỏa Song Thần liên thủ. Đao hào quang chết người xuyên qua chưởng kinh, liếm vào cơ thể lão. Dù phút chót lão đã tung người lùi nhanh nhưng cũng bị lưỡi đao tiện đứt hữu thủ và rọc một đường sâu hoắm nơi đùi trái. Lão rú lên đau đớn, quay mình đào tẩu.

Vô Hối nghe sau lưng có tiếng dây cung bật, vội quay lại vung đao đánh bật đi. Chàng nhắm hướng tối tăm, công Bích Vân phi mau. Chàng không dám quay lại Vũ Xương lấy ngựa, dùng khinh công vô thượng băng rừng chạy dọc bờ sông.

Bích Vân thì thầm:

- Hối ca có mệt lắm không ?

Chàng lắc đầu, chân vẫn lướt như bay. Khi còn cách tổng đàn Đao Môn hai trăm dặm chàng mới dừng chân. Nơi đây thuộc địa phận tuần tra của thuộc hạ chàng, bọn Long Phụng Bang chắc chắn không dám đến.

Trời đã dần sáng nhưng chưa hàng quán nào mở cửa. Ba trăm dặm đường làm Vô Hối nghe đói bụng còn Bích Vân mệt mỏi thiếp đi lên lưng chàng. Bỗng từ phía trước, một đoàn người đông đến gần trăm xuất hiện. Vô Hối thở dài lo lắng vì khí lực chàng đã giảm sút trầm trọng.

Thủy Hỏa Song Thần đặc ý nói:

- Bọn ta không tin Sơn Đông Quái Lão cầm chân được người nên đi đường tắt đến đây chờ đợi, quả nhiên bắt được cá lớn.

Nếu không có Bích Vân trên lưng, chàng thoát đi chẳng khó khăn gì. Nhưng trong tình huống này, hy vọng rất mỏng manh. Vô Hối cười nhạt rồi bất thần vung lưỡi đao xuống đầu hai lão quý. Chàng đã dùng đến chiêu thứ tám trong pho kiếm pháp Thái Dương.

Song Thần hợp chưởng đón chiêu, bốn đạo chưởng kinh bạt sơn đảo hải đập vào màn đao quang. Bàn Long Đao xé nát chưởng phong ập đến. Hỏa Thần rú lên như heo bị chọc tiết, tay tả lão bị chặt đứt tới khuỷu, ngực áo rách tung, máu rỉ ra ướt đầm.

Ngược lại Vô Hối cũng lãnh nguyên một chưởng vào ngực, máu niệng trào ra. Thủy thần Mao Xuân đẫm huyết chỉ huyết cho em, quát thuộc hạ xông vào. Vô Hối mặt xanh như tàu lá, mắt lóe hào quang, vung Bàn Long Đao chống trả. Chàng đứng nguyên một chỗ cố vận khí chữa thương. Màn đao quang lạnh biếc che phủ cả hai người.

Nhưng Thủy thần đã băng bó xong cho Mao Thu. Lão gầm lên vang dội, nhảy đến võ hàng loạt những đạo chưởng cách không bằng giá. Màn đao quang mờ nhạt đi, lưỡi đao rung động mạnh như muốn rời khỏi tay Vô Hối.

Bích Vân đã tỉnh lại từ lâu, nàng sa lệ bảo:

- Hối ca. Thiếp đã hại chàng rồi. Xin chàng bỏ thiếp xuống và mau chạy đi.

Chàng cười buồn trả lời:

- Thù cha đã trả xong, tông tự cũng đã có bào thai trong bụng Thúy Vi. Trời đã định cho chúng ta được chết bên nhau.

Nói xong chàng trao Bàn Long Đao cho Bích Vân rồi búng một đạo Vô Hình Chỉ vào ngực Thủy Thần. Lão ta vốn sợ hãi tuyệt kỹ vô thượng này nên phi thân né tránh. Vô Hối như bóng ma xoay chuyển trong lưới đao của bọn môn đồ Long Phụng Bang, dùng Vô Hình Chỉ giết liền mười mấy mạng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, chàng dừng chân, lấy lại bảo đao, thản nhiên nói với Bích Vân:

- Nương tử. Chúng ta đi nhé.

Chàng vung Bàn Long Đao, định đâm xuyên ngực mình và Bích Vân để tự sát. Nào ngờ trong phút thập tử nhất sinh ấy, một tiếng quát vang như sấm dậy vọng lại:

- Thủy Hỏa Song Thần, Hách Âu Kỳ ta sẽ phân thân lũ người.

Đoàn cao thủ Đao Môn đang ập đến. Đi đầu chính là Tam Tuyệt Thiên Tôn. Thủy thần Mao Xuân định hạ thủ Vô Hối nhưng thấy chàng vẫn đứng hiên ngang mỉm cười, lão hậm hực kéo Hỏa Thần và thuộc hạ chạy mất.

Thiên Tôn đến nơi thì Vô Hối ngã xập xuống, mang theo Bích Vân trên lưng. Bích Vân cố gượng rời khỏi lưng chàng, nước mắt kêu khóc:

- Lão gia. Hối ca bị trúng một chưởng vào ngực. Người mau cứu chàng đi.

Nói xong nàng lăn ra ngất xỉu, được Bạch Tú Hồng và Thúy Vi chăm sóc. Thiên Tôn nhanh tay lật ngửa Vô Hối lại, xé áo xem thương thế. Lão xem mạch rồi nhét vào

miệng chàng năm viên linh đan, trút Thái Âm chân khí vào kinh mạch của chàng. Hai người luyện cùng một loại thần công nên rất mau có tác dụng, chứ không như những trường hợp khác. Lão không ngần ngại san sẻ cho chàng mười năm tu vi của mình. Nhờ vậy, Vô Hối tỉnh lại và nghe cơ thể sung mãn hơn trước. Chàng cũng học qua y lý, biết sư phụ đã san sẻ công lực cho mình. Chàng bối rối nói:

- Ân sư làm vậy e rằng ảnh hưởng đến tuổi thọ của người.

Thiên Tôn lau mồ hôi trán cười khà khà:

- Ta dù có phải tổn thọ vài năm cũng chẳng sao. Chỉ cần người khỏe mạnh, đem tuyệt học của tổ sư an định võ lâm là sư phụ hoan hỉ rồi.

Bạch Tú Hồng cũng Bích Vân còn Lãnh Tâm Dao cũng Vô Hối. Sở Thúy Vi chạy bên cạnh nắm chặt tay phu tướng. Nàng thở thê hỏi:

- Hối ca. Phải chăng chàng thấy thiếp phải mệt mỗi vì lo cho hài nhi nên đem thêm người về để đỡ dần ?

Vô Hối ngượng ngùng đáp:

- Nếu đúng vậy thì Vi muội nghĩ sao ?

Thúy Vi tươi cười bảo:

- Hối ca làm thế rất phải. Mỗi lần chúng ta gần gũi nhau, thiếp chỉ lo là chàng đè bẹp con của chúng ta.

Vô Hối đỡ khóc đỡ cười, còn bọn thuộc hạ thì bụm miệng cố nín. Về đến tổng đàn, Thiên Tôn ra tay phục dục cho hai người. Chỉ ba ngày sau Vô Hối và Bích Vân đã hồi phục hồi hoàn toàn. Trong bữa tiệc mừng, Bích Vân ngồi cạnh Thúy Vi, hai gương mặt tương phản thật khó coi.

Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Nếu không nhờ có Thúy Vi nửa đêm lôi đầu bọn ta dậy thì đâu có bữa tiệc hôm nay.

Vô Hối xiết chặt bàn tay ái thê thì thầm:

- Vi muội đúng là phúc tinh của ta.

Nàng mỉm cười đáp:

- Hối ca ra đi không nói làm thiếp không yên tâm. Trong lúc mơ màng bỗng thấy chàng người đầy máu. Thiếp vội đánh thức mọi người dậy.

Nàng dừng lại một lúc rồi hỏi chàng:

- Hối ca. Vân muội đã khỏe hẳn, sao chàng không tổ chức lễ cưới ?

Toàn thể Đạo Môn đã biết chuyện của Bích Vân, thầm mừng cho môn chủ. Dù sao thì lấy một xử nữ vẫn hơn một dâm nữ.

Bích Vân thẹn thùng nói:

- Ngày nào chưa khôi phục được dung mạo cho Vi tử, muội chưa dám xen vào hạnh phúc của hai người. Chỉ nguyện làm tỳ nữ hầu hạ mà thôi.

Thúy Vi đưa tay sờ mặt ngơ ngác:

- Mặt ta từ trước đến giờ vẫn vậy, sao có thể thay đổi được ?

Bích Vân thưa với Thiên Tôn:

- Lão gia ! Theo thiên ý của tiểu nữ thì chính dung mạo hiện tại đã cản trở sự hồi phục hoàn toàn của Vi tử. Nếu chúng ta trả lại dụng mạo thực cho nàng thì sẽ có kết quả tốt hơn.

Thiên Tôn vỗ trán tự trách:

- Vân nhi nói chẳng sai. Lão phu quả là hồ đồ. Ngay hôm nay sẽ nhờ Cái Bang dùng chim câu đưa tin đến núi Xích thành, bảo cung chủ cho người mang rễ cây hắc quả đến.

Trong tám ngày chờ đợi thuốc, Bích Vân hết lòng chăm sóc, bầu bạn với Thúy Vi, không rời một bước. Rốt cuộc Vô Hối có hai vợ mà phải chịu lạnh lùng. Phu thê Sở Hồng và ba lão già Sở thị tam hùng đích thân mang bao rễ cây hắc quả đến hồ Phiêu Dương.

Vô Hối dùng đại lễ ra mắt:

- Tiểu tể khấu kiến nhạc phụ và nhạc mẫu.

Sở Hồng hổ thẹn nói:

- Thúy Vi bị Sở Toàn trở mặt, hối hận vì đã nhìn lầm người nên trở thành si dại. Sau mấy tháng hoài công chữa trị, Tỏa Thần Lãnh Hào đến thăm mới bày ra kế thay mạo đổi đào này. Hy vọng trong khi được gần gũi hiền tể, Vi nhi sẽ hồi phục ký ức. Dù sao thì Vi nhi cũng là biểu muội của Lãnh Như Sương. Không ngờ hiền tể lòng dạ rộng rãi, chịu bảo bọc một cô gái xấu xí, điên loạn. Lão phu vui sướng nhưng rất hổ thẹn vì đã lừa người.

Thiên Tôn cười khà khà bảo:

- Bọn chúng có duyên trời định nên mới thành phu phụ. Sở lão đệ bất tất phải đa tâm. Mong rằng sau khi khôi phục dung nhan, Vi nhi sẽ nhớ lại mình là ai.

Sở Thúy Vi bị giữ chặt ở hậu viện nên không biết sự có mặt của song thân. Năm người khách cũng ẩn mình trong phòng, chờ cơ hội mới xuất hiện. Tối hôm ấy, Bích Vân nấu rễ cây hắc quả, nửa đêm nàng mới bừng lên, nhúng khăn lau mặt cho Thúy Vi.

Hai người ngủ một giấc tới sáng. Thúy Vi nghe mặt mình ngứa ngáy, dùng móng tay gãi mạnh, từng mảng nhựa cây rơi ra. Nàng xuống giường đến bên gương soi thử, lột sạch những vết đen trên mặt. lát sau, trong gương hiện ra một dung mạo xinh đẹp và rất quen thuộc. Nàng nhìn bóng mình chăm chú, ký ức dần dần khơi lại. Nàng đã nhớ ra mình là Sở Thúy Vi, tôn nữ của Võ Thánh, ái nữ của Sở Hồng và Lãnh Thu Hương. Nàng còn nhớ cả bào đệ Sở Vinh nhỏ bé dễ thương.

Thúy Vi ngỡ ngác nhìn khung cảnh xung quanh, nhận ra không phải khuê phòng của mình. Trên chiếc giường kia lại có một nữ lang kiều diễm đang ngủ say.

Thúy Vi sợ hãi, rón rén mở cửa rời phòng. Nàng đi thẳng lên khách sảnh, thấy song thân ngồi uống trà với Vô Hối và hai lão già lạ mặt. Họ đã phát hiện sự có mặt của nàng nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn như chờ đợi điều gì.

Thúy Vi giữ lễ, đến bên bàn nghiêng mình chào hai lão già và Vô Hối:

- Tiểu nữ Thúy Vi bái kiến nhị vị tiên bối và công tử.

Ánh mắt mọi người ánh lên niềm vui sướng. Nàng đến bên Sở phu nhân thì thầm:

- Mẫu thân. Chúng ta đang ở đâu đây ?

Sở phu nhân ghen ngào không nói lên lời. Sở Hồng nuốt lệ, cười bảo:

- Ta định đem người gả cho Vô Hối, Vi nhi nghĩ sao ?

Nàng thẹn thùng, cúi đầu vờ vờ tà áo, liếc chàng rồi thở thê:

- Hài nhi ngu dại, đâu còn mặt mũi nào mà hầu hạ công tử.

Vô Hối âu yếm hỏi:

- Nếu ta ngỏ lời cầu hôn thì Vi muội nghĩ sao ?

Thúy Vi nhìn chàng ai oán:

- Tiểu muội khờ dại, đem lòng luyến ái Sở Toàn. Khi hiểu ra thì đã lỡ làng duyên phận với bậc anh hùng. Xin hẹn kiếp sau sẽ hầu hạ công tử.

Vô Hối cười nhạt:

- Nếu nàng không ưng thuận thì hãy trả con cho ta.

Thúy Vi giật mình sờ bụng. Té ra nó không còn thon thả như ngày xưa mà nhô cao dường như đang động đậy. Sở phu nhân dìu nàng ngồi xuống vỗ về rồi giải thích mọi việc. Thúy Vi tỉnh ngộ, vui sướng vì mình đã thành ái thê của Vô Hối từ lâu rồi. Sở phu nhân đưa nàng vào trong thay xiêm y.

Tổng đàn Đạo Môn rộn ràng mở đại yến mừng môn chủ phu nhân. Sở cung chủ đã nhận Bích Vân làm nghĩa nữ, đứng ra gả nàng cho Vô Hối. Gần nửa tháng sau, hôn

lễ cử hành long trọng. Không phải chỉ mình Hứa Bích Vân mặc áo tân nương, cả Thúy Vi cũng vậy vì đây mới là đám cưới thực của nàng.

Thanh danh của Vô Hối và Đào Môn lấy lừng thiên hạ, còn hơn cả Thiếu Lâm, Võ Đang. Vì vậy, long đầu các bang đều có mặt. Lai lịch éo le của hai cô dâu đã trở thành giai thoại võ lâm. Sau tiệc cưới, các chưởng môn đã nán lại một canh giờ để bàn bạc kế sách tiêu diệt Long Phụng Bang và Kiếm Bang.

--- o O o ---

Hồi 9

Manh Sơn Tử Trúc Ban Linh Dược Hán Thủy Giang Biên Tâm Cố Nhân

Ba ngày sau, đệ tử Cái Bang đến trao thư của Tam Tuyệt Thiên Tôn. Ông đang lâm trọng bệnh và muốn gặp Vô Hối lần cuối. Chàng vô cùng lo lắng, lập tức cải trang lên đường.

Như Vi đòi theo nhưng khi nghe chàng nói đường vào đất Thực gian nan, có hại cho bào thai trong bụng, nàng bằng lòng ở lại. Vô Hối dặn dò Thiết Hán gài hỏa dược quanh tường rào để bảo vệ tổng đàn rồi cùng Côn Linh ngược dòng Trường Giang đi Tứ Xuyên.

Đến Lô Châu, thác ghềnh hiểm trở, xước chảy xiết nên thuyền đi rất chậm, hai người bèn lên bờ mua ngựa đi bằng đường bộ. Hơn bốn mươi ngày sau họ mới đến Vu Sơn.

Đỗ Thần Bộc Linh Tuyên bùi ngùi bảo:

- Sư phụ người đã tám mươi lăm tuổi, e đã tận số trời, mau vào cho lão gặp mặt.

Vô Hối chạy vào hậu viện, thấy Thiên Tôn chỉ còn da bọc xương, xanh xao vàng vố. Chàng phục xuống bên giường khóc gọi:

- Ân sư. Đồ nhi không hầu hạ người được. Lòng hổ thẹn vô cùng.

Thiên Tôn mở mắt, nắm lấy tay chàng mỉm cười:

- Tuổi ta đã quá già, có chết cũng hợp đạo trời. Nay người đã là một bậc anh hùng cái thế, làm rạng danh sư phụ, khiến ta rất hài lòng.

Nói xong lão nhắm mắt thiếp đi. Chàng trở ra hỏi Đỗ Thần:

- Sư thúc. Chẳng lẽ trên đời không có linh đan diệu dược gì để kéo dài tuổi thọ cho sư phụ hay sao. Đỗ Thần buồn rầu nói:

- Có đấy. Nhưng muốn lấy được còn khó hơn lên trời.

Vô Hối mừng rỡ nói:

- Dù khó đến đâu đệ tử cũng quyết tìm cho được. Xin sư thúc chỉ giáo.

Đỗ Thần không phải là sư đệ của Thiên Tôn. Lão kém Hách Âu Kỳ đến tám tuổi nhưng hai người là bằng hữu thâm giao. Do đó, Vô Hối vẫn gọi lão bằng sư thúc.

Bộ Linh Tuyên ngân ngại kể:

- Cách đây hai trăm dặm, cạnh bờ sông Mạnh giang có một ngọn núi nhỏ tên gọi Mạnh Sơn. Núi này là nơi tu luyện của một bậc kỳ nhân. Tuổi lão đã chẵn trăm, võ công ngang với sư tổ người là Thái Âm lão nhân. Tử Trúc đạo trưởng muốn thành tiên nên ít khi xuất hiện giang hồ. Lão ta luyện được ba viên thần đan đặt tên là Bách Niên Đan. Ai uống vào sẽ sống trên trăm tuổi. Lão phu đã đến xin nhưng Tử Trúc ra điều kiện phải chịu nổi lão tám chiêu kiếm. Lão phu chỉ đỡ được có bốn chiêu đã bị kiếm của lão đặt vào ngực, đành ôm hận trở về. Ngay sư phụ người cũng chỉ qua được sáu chiêu là cùng.

Vô Hối nhớ đến tám chiêu kiếm mà Như Vi đã dạy mình, mạnh dạn nói:

- Sư thúc yên tâm. bản lĩnh của đệ tử giờ đây đã cao hơn trước rất nhiều. Hy vọng sẽ qua được thử thách của vị kỳ nhân ấy. Chẳng lẽ ngồi bó tay nhìn sư phụ ra đi ?

Đỗ Thần biết tính chàng kiên quyết, đành chỉ vẽ lối đi nhưng hoàn toàn không hy vọng chút nào cả.

Vô Hối chỉ Côn Linh, bảo Đỗ Thần:

- Tam Thủ Miêu là đệ nhất thần thủ, cùng lắm thì trộm lấy một viên. Lão ta biết đâu mà đòi.

Sáng hôm sau, Vô Hối đã có mặt ở Mạnh Sơn. Côn Linh không đi cùng mà ở rất xa quan chiến. Nếu chàng thất bại thì gã sẽ ra tay diệu thủ. Tử Trúc đạo trưởng ở trong một căn thảo xá ba gian dựa lưng vào một khu rừng trồng toàn trúc tía. Vô Hối vượt đoạn sơn đạo dài năm chục trượng, đứng trên bãi cỏ xanh trước thảo xá cung kính nói vọng vào:

- Tiểu bối là Công Tôn Vô Hối, xin được tham kiến lão Thần Tiên.

Tử Trúc nghe chàng gọi mình là lão Thần Tiên, lòng khoan khoái mở cửa bước ra. Lão có thần hình nhỏ bé, râu bạc dài đến gối che cả hình bát quái của tấm đạo bào cũ kỹ. Dù râu tóc bạc phơ nhưng lưng vẫn thẳng, cước bộ khinh khoáng, mắt sáng như sao.

Lão cười khà khà, ngắm nghía chàng trẻ tuổi, dịu giọng hỏi:

- Công tử tìm bản đạo có việc chi ?

Chàng không phải là kẻ quen thói xảo ngôn nhưng vì sinh mạng của sư phụ nên đành uốn lưỡi tâng bốc:

- Tiểu bối nghe các bậc cao nhân trong võ lâm truyền tụng rằng Mạnh Sơn có một bậc kỳ nhân tuyệt thế, tu luyện đến mức đắc đạo thành tiên, nên sinh lòng ngưỡng mộ

đến đây chiêm ngưỡng. Sau là xin người ban cho một viên tiên đơn để gia mẫu trường thọ, vui cùng tử tôn.

Chàng nói tránh như vậy để nếu có phải dùng hạ sách trộm cắp, lão cũng không đến Vu Sơn đòi lại. Với võ công của lão, làm sao Đổ Thần và Thiên Tôn chống lại được ?

Tử Trúc đạo trưởng vô cùng hoan hỉ nhưng hỏi lại:

- Thế công tử đã nghe ai nhắc đến bản đạo.

Vô Hối nói bừa:

- Bẩm tiên bối, chính là Liễu Không đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm đã kể cho tiểu bối nghe.

Nào ngờ Tử Trúc dị sắc mặt gật gù:

- Vậy ra tên tiểu sa di Liễu Không đã thành phương trượng Thiếu Lâm rồi sao ? Sáu mươi năm trước bản đạo đến Thiếu Thất đánh cờ với sư phụ y là Tuệ Tâm thì y hãy còn rất nhỏ.

Bỗng lão đổi giọng nghi ngờ:

- Công tử lai lịch thế nào mà lại được hầu chuyện với Liễu Không ?

Chàng khiêm tốn đáp:

- Tiểu bối cũng là long đầu của một phái nên thường cùng đại sư bàn bạc việc giáng ma.

Tử Trúc ranh mãnh nói:

- Công tử cốt cách thanh kỳ lại là tôn sư một phái, bản đạo muốn thử vài đường kiếm. Nếu công tử qua được sáu chiêu, bản đạo sẽ ban cho một viên Bách Niên Đan.

Thì ra lão khinh chàng trẻ tuổi nên bớt đi hai chiêu. Vô Hối phấn khởi đáp:

- Tiểu bối mong lão Thần Tiên nương tay.

Chàng rút Bàn Long Đao cung kính chào rồi dùng thức đầu tiên của pho kiếm vô danh thủ thế. Thanh đao chỉ xéo xuống đất trông rất vô hại. Tử Trúc lập tức nhận ra có điều quái dị, nhưng không tin chàng lại tiến đến mức thượng thừa của kiếm đạo nên thản nhiên vung trúc kiếm tấn công. Thanh kiếm bằng tre đơn sơ kia hóa thành cả một rừng tre rậm rạp, không biết đâu là hư đâu là thực.

Vô Hối không hề run sợ, dồn tám thành công lực vào thanh đao đánh chiêu thứ nhất. Chàng nhắm vào bẫy đại huyết trên mặt và ngực lão mà đưa lưỡi đao vào. Thân Bàn Long Đao mềm mại không cứng rắn như trường kiếm nên chỉ rung nhẹ cổ tay là đã khống chế được nhiều điểm cùng một lúc. Chàng đã đem tinh túy phép đánh đao của Đao Vương phổ vào kiếm chiêu. Nhờ vậy uy lực tăng lên gấp bội.

Tử Trúc đạo trưởng thấy chiêu kiếm của mình bị luồng đao quang hóa giải, lão kinh hãi biến chiêu. Nhưng hết năm chiêu Vô Hối vẫn giữ thế quân bình.

Tử Trúc dừng tay trợn mắt bảo:

- Thì ra ngươi là truyền nhân của Thái Dương lão nhân.

Chàng lắc đầu phủ nhận:

- Lão tiên bối làm rồi, tiểu bối chưa từng nghe đến danh tự này.

Vẽ mặt chàng rất thành thực nên Tử Trúc bán tin bán nghi. Lão cười nhạt:

- Bất kể ngươi là đệ tử của ai cũng mặc, chiêu cuối cùng này hãy cố giữ mình. Vô Hối biết lão đã động nộ nên bảo nguyên thủ nhất, dồn hết mười hai thành công lực vào thân đao, bỏ chiêu thứ sáu, dùng ngay chiêu thứ bảy. Chàng không chờ lão đánh trước như lúc nãy mà quát lên như sấm, vung đao chiếm tiên cơ.

Hai chiêu thứ bảy và thứ tám chỉ công chứ không thủ, uy lực cực kỳ hùng mạnh. Mấy trăm thế thức nối tiếp nhau như tia chớp xạ thẳng vào thân trên Tử Trúc.

Lão đạo mỉm cười đem tuyệt chiêu đặc ý dứt điểm. Mũi kiếm chạm liên tục vào màn đao quang chặn đứng kiếm chiêu và rồi thanh trúc kiếm đâm thẳng vào ngực Vô Hối. Lão chỉ định gây một vết thương nhỏ nơi ngực chàng để cảnh cáo. Nhưng mảnh da giao long đã cản đường đi của kiếm tre, khiến nó khựng lại. Chỉ trong khoảnh khắc đó, Bàn Long Đao đã tiện đứt tay áo đạo bào của lão.

Chàng tung mình lùi lại, vòng tay cảm tạ. Tử Trúc bàng hoàng đứng ngẩn người nhìn mảnh vải rơi dưới đất, giận vì thua thì ít mà tiếc của thì nhiều. Lão móc hũ sành trong lưng ra trao cho chàng một viên thuốc trắng như tuyết, tỏa mùi thơm bát ngát.

Chàng mừng rỡ vái dài:

- Ôn này tiểu bối suốt kiếp không quên.

Chàng đã định nói lời từ biệt thì Tử Trúc gãi đầu nói:

- Bàn đạo chưa hề được gặp tay kiếm khách nào bản lãnh cao cường như công tử, lòng rất mến mộ. Bàn đạo còn một chiêu kiếm nữa muốn cùng công tử thử nghiệm một phen. Nếu công tử qua được chiêu này, bàn đạo xin tặng thêm một viên linh đan nữa.

Vô Hối biết lão này đã nổi lòng hiếu thắng nên thành thực thưa rằng:

- Tiên trưởng vì thương tình hậu bối non kém nên mới không nặng tay. Chứ tiểu bối sao dám so sánh với bậc Thần Tiên. Người chỉ dồn thêm hai thành công lực nữa là tiểu bối đã rơi đao rồi. Còn việc may mắn lúc nãy là nhờ có mảnh da giao long che ngực chứ nào phải thần công tuyệt kỹ gì đâu.

Tử Trúc khoan khoái khi thấy Vô Hối không hề kiêu ngạo vì thắng cuộc mà lại thú thực nhược điểm của mình. Lão vỗ vai chàng khen ngợi:

- Hảo hài tử. Trong đám hậu sinh có được người như công tử quả là đại phúc cho nền võ học Trung Nguyên. Bần đạo sắp lên tiên cũng chẳng muốn đem theo tuyệt học một đời. Bần đạo sẽ truyền dạy cho công tử một chiêu tuyệt kiếm, tạm đặt tên là Tử Trúc nhất kiếm. Chiêu kiếm này là tâm huyết tám mươi năm của bần đạo, mong công tử dùng nó mà tạo phúc cho thiên hạ.

Lão bèn đọc khẩu quyết và múa thật chậm để chàng dễ lĩnh hội. Lão là minh sư còn chàng là cao đồ nên đến trưa là đã xong. Vô Hối dồn chân khí vào Bàn Long Đao đánh thử chiêu kiếm. Từng đợt sóng kiếm khí nối nhau, uy lực như cơn bão thép bao phủ cả một vùng rừng ba trượng vuông. Với chiêu này, dù đối phương có sáu, bảy người cũng đều chết sạch.

Tử Trúc giơ ngón cái tán dương:

- Chỉ cần khổ luyện thêm một thời gian nữa sẽ phát huy được hết tinh túy của chiêu kiếm. Lúc đó muốn lấy đầu mười người trong một lần xuất thủ cũng không phải là khó.

Vô Hối quỳ xuống lạy ba lạy:

- Ôn truyền tuyệt học, tiểu bối xin tạ dạ. Nguyện đem thân chiêu diệt trừ ma chướng, tạo phúc cho sinh linh.

Tử Trúc đạo trưởng hài lòng, tiễn chàng xuống núi. Cô Linh chờ lão đi lên mới dám bò ra. Gã thở phào

- May mà môn chủ thắng cuộc chứ lão giữ linh đan kè kè bên người, làm sao trộm nổi.

Hai người giục ngựa phi mau, đến sẩm tối đã về tới Vu Sơn. Chàng trao cương cho Tam Thủ Miêu rồi phóng nhanh lên núi. Đỗ Thần thấy mặt chàng rạng rỡ, biết ngay đã có linh đan. Lão mừng đến sa lệ, mau mắn cho Thiên Tôn uống vào.

Nếu gọi là tiên đan cũng chẳng sai. Sáng hôm sau, Thiên Tôn nghe bệnh hoạn biến mất, thân thể kháng kiện như trẻ lại hai mươi tuổi. Lão cảm động ôm Vô Hối vào lòng thủ thỉ:

- Hảo đồ nhi, ân sư rất hãnh diện có được truyền nhân như ngươi.

Vô Hối cười bảo:

- Năm xưa nếu ân sư không ra tay giáo dưỡng thì đồ nhi chỉ là đứa bé lang bang, rách rưới trên đường đời.

Chàng ở lại thêm ba ngày, chờ Thiên Tôn hoàn toàn phục hồi công lực rồi mời ông và Đỗ Thần về tổng đàn Đạo Môn để chàng phụng dưỡng. Vô Hối quỳ mãi không

chịu đứng lên nên hai lão già bất tử đành nhận lời. Lúc về, nhờ xuôi dòng nên ước tính nhanh hơn được mấy ngày.

Đầu tháng sáu bốn người đã có mặt ở hồ Phiêu Dương. Trong thời gian Vô Hối đi Tú Xuyên, phe Bạch đạo thiếu cao thủ chủ chốt luôn án binh bất động. Ngược lại, Long Phụng Bang và Kiếm Bang không biết chàng vắng mặt nên cũng im hơi lặng tiếng. Một đệ tử Dao Môn có vóc dáng giống chàng đã được Bạch Tú Hồng hóa trang để làm kế nghi binh. Nhờ vậy võ lâm được thanh bình trong ba tháng.

Tam Tuyệt Thiên Tôn là người kiến văn uyên bác, lại giỏi y đạo. Mấy ngày sau, ông gọi Vô Hối vào thư phòng gạn hỏi:

- Tám chiêu kiến vô danh kia có đúng là do Vi nhi dạy cho người hay không ?

Vô Hối vội thưa:

- Đồ nhi nào dám đối ân sư.

Thiên Tôn hỏi thêm:

- Ta nghe nói người đã đến núi Xích Thành học nghệ nhưng vì cháu gái Võ Thánh nên đã bỏ qua cơ hội học Thái Dương kiếm pháp. Người đã gặp mặt Sở tiểu thư, vậy hãy so sánh xem nàng ta với Vi nhi có điểm gì giống nhau không ?

Chàng nhắm mắt tưởng tượng ra dung mạo Sở Thúy Vi, giật mình nhận ra nếu không có vết nám kia thì hai người rất giống nhau.

Đỗ Thần vuốt râu nói:

- Ta và Tỏa Thần là huynh đệ đồng môn, biết rõ lão chỉ có một cháu gái duy nhất là Độc Mĩ Nhân Lãnh Như Sương. Lão ta còn là bà nội của Sở phu nhân.

Vô Hối đâu phải kẻ ngu ngốc, chàng hiểu ngay rằng Như Vi chính là Sở Thúy Vi. Chàng rất yêu thương nàng nên không hề bối rối, chỉ mỉm cười hỏi Thiên Tôn:

- Sao ân sư khám phá ra việc này ?

Ông cười khà khà đáp:

- Vết nám trên mặt Vi nhi là do nhựa của một loại trái cây trên núi Xích Thành. Sư tổ người Thái Âm lão nhân và Thái Dương lão nhân là huynh đệ kết bái, đã từng cùng nghiên cứu võ công ở núi Xích Thành nên ta có nghe kể về loài quả này. Nếu muốn tẩy vết nám chỉ cần lấy rễ cây hắc quả nấu lên là rửa sạch.

Vô Hối buồn rầu nói:

- Đồ nhi không quan tâm đến dung mạo, chỉ buồn vì nàng không thể hồi phục hoàn toàn.

Giữa tháng sáu, vừa cúng giỗ vong thê xong, chàng nhận được một phong thư của Sơn Đông Mị Nương. Chỉ vẻn vẹn có mấy câu:

“Công tử nhà giám, tiện thiếp mang trọng thương, chẳng còn sống được bao lâu nữa, hiện đang nằm chờ chết ở một ni am ở ngoại thành Vũ Xương. Nếu chàng muốn gặp thiếp lần cuối xin tìm đến Thanh Vân am.

Xương Hoàn lệ bút”

Chàng lấy khăn lụa ra so sánh, quả nhiên đúng là nét chữ của Mị Nương. Bao nhiêu kỷ niệm xưa sống lại trong lòng, tình yêu kia tràn ngập hồn. Vô Hối quyết định đến Vũ Xương tìm nàng, may ra cứu được sẽ đưa nàng về chung sống. Chàng vào thú thực với Thiên Tôn, ông trầm giọng bảo:

- Hối nhi cũng biết ta không câu nệ tiểu tiết. Dẫu nàng là dâm nữ cũng mặc. Nếu đã hồi tâm hướng thiện thì còn tốt bằng mấy bọn giả quân tử trên đời này. Chàng như trút được gánh nặng, phấn khởi lên đường đến Vũ Xương. Vô Hối cải trang thành một đại hán mặt vàng, râu mép rậm rì rồi âm thầm rời thủy trại.

Đến chiều, chàng đã ở Vũ Xương, gửi ngựa cho khách điếm, hỏi thăm đường đến Thanh Vân am.

Ni am nhỏ bé này chỉ có một lão ni và bốn ni cô. Vô Hối ngỡ lời:

- Tại hạ là Vô Hối muốn gặp Hứa cô nương, hiện đang dưỡng thương trong am.

Lão ni xem thư rồi mời chàng vào trong. Xem ra nơi đây có vẻ nghèo nàn, đạm bạc, mái ngói vân phong đã dột nhiều chỗ, ánh sáng tà dương le lói lọt qua.

Mị Nương nằm trong một căn phòng chật hẹp, dưới ánh sáng của chiều tà, gương mặt đẹp kia xanh xao, hốc hác. Nàng mừng đến sa lệ. Đôi dòng châu ứa ra ướt gối.

Mị Nương thều thào nói:

- Tiện thiếp trúng một thương của Sơn Đông Quái Lão vào lưng, đào tẩu đến đây thì gục ngã. May nhờ có Thanh Vân sư thái giỏi y thuật nên mới sống sót đến giờ này.

Chàng rất ngạc nhiên khi nghe nói nàng bị phụ thân đả thương nhưng không dám nhiều lời, ngồi xuống mép giường thăm mạch, xem xét thương thế. Giữa lưng nàng là một vết bàn tay tím đen, xung vù lên và có hiện tượng trúng độc.

Vô Hối suy nghĩ một lúc, rút Bàn Long Đao rạch hai đường chéo vào giữa vết thương. Chàng kê miệng hút máu độc ra, từng ngụm máu bầm đen được chàng phun vào ống nhổ dưới đất. Khi đã đến máu hồng tươi, chàng ngưng lại rồi ngồi xếp bằng cạnh nàng, xoa bóp huyết đạo toàn thân và cho nàng uống Linh Đan của Thiên Tôn.

Vô Hối dùng luồng chân khí Thái Âm hùng hậu của mình đả thông những chỗ bế tắc trong kinh mạch, giúp cho được lực mau phát huy tác dụng.

Một canh giờ sau, Xương Hoàn thoát cảnh hiểm nghèo, khôi phục được một phần công lực. Nàng xúc động nói:

- Tiệp thiệp chỉ muốn gặp công tử để nói lời tử biệt, ngờ đâu chàng lại cứu được kẻ bạc mệnh này.

Vô Hối hôn nhẹ lên trán nàng, âu yếm nói:

- Ta đã thỉnh ý sư phụ, người chấp nhận cho đôi ta nên duyên tần tảo. Khi nào nàng bình phục hẳn, chúng ta sẽ cùng về.

Xương Hoàn nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ cười khúc khích:

- Té ra chàng đã đem lòng yêu thương kẻ xấu xa này rồi sao.

Nụ cười dù nhợt nhạt nhưng vẫn không kém phần quyến rũ. Chàng thản nhiên đáp:

- Sư phụ ta được võ lâm gọi là thiên hạ đệ nhất tà. Thì ta trước sau gì cũng thành đệ nhị tà.

Chàng chợt nhớ lại câu nói đầu tiên của nàng nên hỏi:

- Vì sao lệnh tôn lại hạ độc thủ như vậy ?

Nàng cảm hận đáp:

- Thiếp đâu phải là Sơn Động Mị Nương, con gái của lão. Hứa Phong là thúc phụ của Bích Vân này nhưng mười năm trước, lão đã sát hại gia phụ, gia mẫu để đoạt gia sản. Một tỳ nữ đưa thiệp đào vong. Đến tuổi mười tám, thiệp cải trang vào làm tỳ nữ cho Mị Nương. Thiếp học hỏi tính cách của nàng rồi giết đi, thế chân vào để tìm cách hạ sát Quái Lão. Lúc chúng ta hội ngộ lần đầu thì thiệp vừa đóng vai Mị Nương được bốn tháng. Mẹ của Mị Nương và gia mẫu lại là chị em song sinh nên dung mạo thiệp và nàng rất giống nhau. Nhưng nửa tháng trước tiệp thiệp quên không điểm nốt ruồi son sau tai nên bị lão nghi ngờ. Hơn nữa, thiệp dù cố tình học theo cách ăn mặc, cười nói của Mị Nương nhưng lại không thể đậm đặng như nàng. Chính vì vậy Quái Lão đã âm thầm tra hỏi bọn tỳ nữ. Cuối cùng lão tìm thấy hài cốt Mị Nương ở Hứa gia trang, phát hiện toàn bộ âm mưu của thiệp. Nhờ pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh mà chàng đã dạy nên thiệp mới chạy thoát.

Kỷ niệm về cuộc ái ân với nàng lần đầu tiên về. Mối thắc mắc trong lòng tan biến, chàng tự cười mình ngu ngốc không nhận ra nàng còn là xử nữ. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nghe tiếng vó ngựa khua nhẹ. Vô Hối biến sắc bảo:

- Vân muội hãy cố ôm chặt lấy lưng ta, có lẽ bọn tà ma đã lần đến.

Chàng cởi phăng hai mảnh da giao long buộc vào lưng Bích Vân, rồi cõng nàng lướt ra phía sau am. Vô Hối nép vào lùm cây quan sát. Hơn trăm bóng người vây chặt Thanh Vân am. Chàng không muốn liên lụy đến ân nhân của Bích Vân, liền như cách chim bằng lướt thẳng ra ngoài, vung Bàn Long Đao chặt liền hai chiếc thủ cấp. Tên thứ

ba cản đường bị tiện đứt ngang lưng nhưng gã cũng kịp rú lên. Sơn Đông Quái Lão quát vang:

- Đốt đuốc lên, không được cho chúng đào tẩu.

Vô Hối nghiêng răng múa tít bảo đao, dùng pho khinh công tuyệt thế phi nhanh. Chẳng mấy chốc chàng đã hạ sát mười mấy tên, rời xa ni am được hai chục trượng. Sơn Đông Quái Lão thét thuộc hạ cản đường rồi nhảy đến vung chưởng giáng vào lưng Bích Vân. Vô Hối đảo bộ tránh chiêu. Đao chưởng kinh đập xuống đất làm cát bụi bay mù mịt. Chàng động sát khí, vận thần lực xuất chiêu thứ bảy trong pho Thái Dương kiếm pháp. Dưới ánh đuốc bập bùng, đao quang rực rỡ dần dựa sát khí lạnh lẽo.

Sơn Đông Quái Lão kinh hoàng vung song chưởng cố chặn đường kiếm lại. Nhưng công lực của lão đâu thể so với Thủy Hỏa Song Thần liên thủ. Đao hào quang chết người xuyên qua chưởng kinh, liếm vào cơ thể lão. Dù phút chót lão đã tung người lùi nhanh nhưng cũng bị lưỡi đao tiện đứt hữu thủ và rọc một đường sâu hoắm nơi đùi trái. Lão rú lên đau đớn, quay mình đào tẩu.

Vô Hối nghe sau lưng có tiếng dây cung bật, vội quay lại vung đao đánh bật đi. Chàng nhắm hướng tối tăm, công Bích Vân phi mau. Chàng không dám quay lại Vũ Xương lấy ngựa, dùng khinh công vô thượng băng rừng chạy dọc bờ sông.

Bích Vân thì thầm:

- Hối ca có mệt lắm không ?

Chàng lắc đầu, chân vẫn lướt như bay. Khi còn cách tổng đàn Đao Môn hai trăm dặm chàng mới dừng chân. Nơi đây thuộc địa phận tuần tra của thuộc hạ chàng, bọn Long Phụng Bang chắc chắn không dám đến.

Trời đã dần sáng nhưng chưa hàng quán nào mở cửa. Ba trăm dặm đường làm Vô Hối nghe đói bụng còn Bích Vân mệt mỏi thiếp đi lên lưng chàng. Bỗng từ phía trước, một đoàn người đông đến gần trăm xuất hiện. Vô Hối thở dài lo lắng vì khí lực chàng đã giảm sút trầm trọng.

Thủy Hỏa Song Thần đặc ý nói:

- Bọn ta không tin Sơn Đông Quái Lão cầm chân được người nên đi đường tắt đến đây chờ đợi, quả nhiên bắt được cá lớn.

Nếu không có Bích Vân trên lưng, chàng thoát đi chẳng khó khăn gì. Nhưng trong tình huống này, hy vọng rất mỏng manh. Vô Hối cười nhạt rồi bất thần vung lưỡi đao xuống đầu hai lão quý. Chàng đã dùng đến chiêu thứ tám trong pho kiếm pháp Thái Dương.

Song Thần hợp chưởng đón chiêu, bốn đạo chưởng kinh bạt sơn đảo hải đập vào màn đao quang. Bàn Long Đao xé nát chưởng phong ập đến. Hỏa Thần rú lên như heo bị chọc tiết, tay tả lão bị chặt đứt tới khuỷu, ngực áo rách tung, máu rỉ ra ướt đầm.

Ngược lại Vô Hối cũng lãnh nguyên một chưởng vào ngực, máu niệng trào ra. Thủy thần Mao Xuân đẫm huyết chỉ huyết cho em, quát thuộc hạ xông vào. Vô Hối mặt xanh như tàu lá, mắt lóe hào quang, vung Bàn Long Đao chống trả. Chàng đứng nguyên một chỗ cố vận khí chữa thương. Màn đao quang lạnh biếc che phủ cả hai người.

Nhưng Thủy thần đã băng bó xong cho Mao Thu. Lão gầm lên vang dội, nhảy đến võ hàng loạt những đạo chưởng cách không bằng giá. Màn đao quang mờ nhạt đi, lưỡi đao rung động mạnh như muốn rời khỏi tay Vô Hối.

Bích Vân đã tỉnh lại từ lâu, nàng sa lệ bảo:

- Hối ca. Thiếp đã hại chàng rồi. Xin chàng bỏ thiếp xuống và mau chạy đi.

Chàng cười buồn trả lời:

- Thù cha đã trả xong, tông tự cũng đã có bào thai trong bụng Thúy Vi. Trời đã định cho chúng ta được chết bên nhau.

Nói xong chàng trao Bàn Long Đao cho Bích Vân rồi búng một đạo Vô Hình Chỉ vào ngực Thủy Thần. Lão ta vốn sợ hãi tuyệt kỹ vô thượng này nên phi thân né tránh. Vô Hối như bóng ma xoay chuyển trong lưới đao của bọn môn đồ Long Phụng Bang, dùng Vô Hình Chỉ giết liền mười mấy mạng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, chàng dừng chân, lấy lại bảo đao, thản nhiên nói với Bích Vân:

- Nương tử. Chúng ta đi nhé.

Chàng vung Bàn Long Đao, định đâm xuyên ngực mình và Bích Vân để tự sát. Nào ngờ trong phút thập tử nhất sinh ấy, một tiếng quát vang như sấm dậy vọng lại:

- Thủy Hỏa Song Thần, Hách Âu Kỳ ta sẽ phân thân lũ người.

Đoàn cao thủ Đao Môn đang ập đến. Đi đầu chính là Tam Tuyệt Thiên Tôn. Thủy thần Mao Xuân định hạ thủ Vô Hối nhưng thấy chàng vẫn đứng hiên ngang mỉm cười, lão hậm hực kéo Hỏa Thần và thuộc hạ chạy mất.

Thiên Tôn đến nơi thì Vô Hối ngã xập xuống, mang theo Bích Vân trên lưng. Bích Vân cố gượng rời khỏi lưng chàng, nước mắt kêu khóc:

- Lão gia. Hối ca bị trúng một chưởng vào ngực. Người mau cứu chàng đi.

Nói xong nàng lăn ra ngất xỉu, được Bạch Tú Hồng và Thúy Vi chăm sóc. Thiên Tôn nhanh tay lật ngửa Vô Hối lại, xé áo xem thương thế. Lão xem mạch rồi nhét vào

miệng chàng năm viên linh đan, trút Thái Âm chân khí vào kinh mạch của chàng. Hai người luyện cùng một loại thần công nên rất mau có tác dụng, chứ không như những trường hợp khác. Lão không ngần ngại san sẻ cho chàng mười năm tu vi của mình. Nhờ vậy, Vô Hối tỉnh lại và nghe cơ thể sung mãn hơn trước. Chàng cũng học qua y lý, biết sự phụ đã san sẻ công lực cho mình. Chàng bối rối nói:

- Ân sư làm vậy e rằng ảnh hưởng đến tuổi thọ của người.

Thiên Tôn lau mồ hôi trán cười khà khà:

- Ta dù có phải tổn thọ vài năm cũng chẳng sao. Chỉ cần người khỏe mạnh, đem tuyệt học của tổ sư an định võ lâm là sư phụ hoan hỉ rồi.

Bạch Tú Hồng cũng Bích Vân còn Lãnh Tâm Dao cũng Vô Hối. Sở Thúy Vi chạy bên cạnh nắm chặt tay phu tướng. Nàng thở thê hỏi:

- Hối ca. Phải chăng chàng thấy thiếp phải mệt mỗi vì lo cho hài nhi nên đem thêm người về để đỡ dần ?

Vô Hối ngượng ngùng đáp:

- Nếu đúng vậy thì Vi muội nghĩ sao ?

Thúy Vi tươi cười bảo:

- Hối ca làm thế rất phải. Mỗi lần chúng ta gần gũi nhau, thiếp chỉ lo là chàng đè bẹp con của chúng ta.

Vô Hối đỡ khóc đỡ cười, còn bọn thuộc hạ thì bụm miệng cố nín. Về đến tổng đàn, Thiên Tôn ra tay phục dược cho hai người. Chỉ ba ngày sau Vô Hối và Bích Vân đã hồi phục hồi hoàn toàn. Trong bữa tiệc mừng, Bích Vân ngồi cạnh Thúy Vi, hai gương mặt tương phản thật khó coi.

Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Nếu không nhờ có Thúy Vi nửa đêm lôi đầu bọn ta dậy thì đâu có bữa tiệc hôm nay.

Vô Hối xiết chặt bàn tay ái thê thì thầm:

- Vi muội đúng là phúc tinh của ta.

Nàng mỉm cười đáp:

- Hối ca ra đi không nói làm thiếp không yên tâm. Trong lúc mơ màng bỗng thấy chàng người đầy máu. Thiếp vội đánh thức mọi người dậy.

Nàng dừng lại một lúc rồi hỏi chàng:

- Hối ca. Vân muội đã khỏe hẳn, sao chàng không tổ chức lễ cưới ?

Toàn thể Đạo Môn đã biết chuyện của Bích Vân, thầm mừng cho môn chủ. Dù sao thì lấy một xử nữ vẫn hơn một dâm nữ.

Bích Vân thẹn thùng nói:

- Ngày nào chưa khôi phục được dung mạo cho Vi tỷ, muội chưa dám xen vào hạnh phúc của hai người. Chỉ nguyện làm tỷ nữ hầu hạ mà thôi.

Thúy Vi đưa tay sờ mặt ngơ ngác:

- Mặt ta từ trước đến giờ vẫn vậy, sao có thể thay đổi được ?

Bích Vân thưa với Thiên Tôn:

- Lão gia ! Theo thiên ý của tiểu nữ thì chính dung mạo hiện tại đã cản trở sự hồi phục hoàn toàn của Vi tỷ. Nếu chúng ta trả lại dụng mạo thực cho nàng thì sẽ có kết quả tốt hơn.

Thiên Tôn vỗ trán tự trách:

- Vân nhi nói chẳng sai. Lão phu quả là hồ đồ. Ngay hôm nay sẽ nhờ Cái Bang dùng chim câu đưa tin đến núi Xích thành, bảo cung chủ cho người mang rễ cây hắc quả đến.

Trong tám ngày chờ đợi thuốc, Bích Vân hết lòng chăm sóc, bầu bạn với Thúy Vi, không rời một bước. Rốt cuộc Vô Hối có hai vợ mà phải chịu lạnh lùng. Phu thê Sở Hồng và ba lão già Sở thị tam hùng đích thân mang bao rễ cây hắc quả đến hồ Phiêu Dương.

Vô Hối dùng đại lễ ra mắt:

- Tiểu tể khấu kiến nhạc phụ và nhạc mẫu.

Sở Hồng hổ thẹn nói:

- Thúy Vi bị Sở Toàn trở mặt, hối hận vì đã nhìn lầm người nên trở thành si dại. Sau mấy tháng hoài công chữa trị, Tỏa Thần Lãnh Hào đến thăm mới bày ra kế thay mặt đổi đào này. Hy vọng trong khi được gần gũi hiền tể, Vi nhi sẽ hồi phục ký ức. Dù sao thì Vi nhi cũng là biểu muội của Lãnh Như Sương. Không ngờ hiền tể lòng dạ rộng rãi, chịu bảo bọc một cô gái xấu xí, điên loạn. Lão phu vui sướng nhưng rất hổ thẹn vì đã lừa người.

Thiên Tôn cười khà khà bảo:

- Bọn chúng có duyên trời định nên mới thành phu phụ. Sở lão đệ bất tất phải đa tâm. Mong rằng sau khi khôi phục dung nhan, Vi nhi sẽ nhớ lại mình là ai.

Sở Thúy Vi bị giữ chặt ở hậu viện nên không biết sự có mặt của song thân. Năm người khách cũng ẩn mình trong phòng, chờ cơ hội mới xuất hiện. Tối hôm ấy, Bích Vân nấu rễ cây hắc quả, nửa đêm nàng mới bừng lên, nhúng khăn lau mặt cho Thúy Vi.

Hai người ngủ một giấc tới sáng. Thúy Vi nghe mặt mình ngứa ngáy, dùng móng tay gãi mạnh, từng mảng nhựa cây rơi ra. Nàng xuống giường đến bên gương soi thử, lột sạch những vết đen trên mặt. lát sau, trong gương hiện ra một dung mạo xinh đẹp và rất quen thuộc. Nàng nhìn bóng mình chăm chú, ký ức dần dần khơi lại. Nàng đã nhớ ra mình là Sở Thúy Vi, tôn nữ của Võ Thánh, ái nữ của Sở Hồng và Lãnh Thu Hương. Nàng còn nhớ cả bào đệ Sở Vinh nhỏ bé dễ thương.

Thúy Vi ngỡ ngác nhìn khung cảnh xung quanh, nhận ra không phải khuê phòng của mình. Trên chiếc giường kia lại có một nữ lang kiều diễm đang ngủ say.

Thúy Vi sợ hãi, rón rén mở cửa rời phòng. Nàng đi thẳng lên khách sảnh, thấy song thân ngồi uống trà với Vô Hối và hai lão già lạ mặt. Họ đã phát hiện sự có mặt của nàng nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn như chờ đợi điều gì.

Thúy Vi giữ lễ, đến bên bàn nghiêng mình chào hai lão già và Vô Hối:

- Tiểu nữ Thúy Vi bái kiến nhị vị tiên bối và công tử.

Ánh mắt mọi người ánh lên niềm vui sướng. Nàng đến bên Sở phu nhân thì thầm:

- Mẫu thân. Chúng ta đang ở đâu đây ?

Sở phu nhân ghen ngào không nói lên lời. Sở Hồng nuốt lệ, cười bảo:

- Ta định đem người gả cho Vô Hối, Vi nhi nghĩ sao ?

Nàng thẹn thùng, cúi đầu vờ vờ tà áo, liếc chàng rồi thở thê:

- Hài nhi ngu dại, đâu còn mặt mũi nào mà hầu hạ công tử.

Vô Hối âu yếm hỏi:

- Nếu ta ngỏ lời cầu hôn thì Vi muội nghĩ sao ?

Thúy Vi nhìn chàng ai oán:

- Tiểu muội khờ dại, đem lòng luyến ái Sở Toàn. Khi hiểu ra thì đã lỡ làng duyên phận với bậc anh hùng. Xin hẹn kiếp sau sẽ hầu hạ công tử.

Vô Hối cười nhạt:

- Nếu nàng không ưng thuận thì hãy trả con cho ta.

Thúy Vi giật mình sờ bụng. Té ra nó không còn thon thả như ngày xưa mà nhô cao dường như đang động đậy. Sở phu nhân dìu nàng ngồi xuống vỗ về rồi giải thích mọi việc. Thúy Vi tỉnh ngộ, vui sướng vì mình đã thành ái thê của Vô Hối từ lâu rồi. Sở phu nhân đưa nàng vào trong thay xiêm y.

Tổng đàn Dao Môn rộn ràng mở đại yến mừng môn chủ phu nhân. Sở cung chủ đã nhận Bích Vân làm nghĩa nữ, đứng ra gả nàng cho Vô Hối. Gần nửa tháng sau, hôn

lễ cử hành long trọng. Không phải chỉ mình Hứa Bích Vân mặc áo tân nương, cả Thúy Vi cũng vậy vì đây mới là đám cưới thực của nàng.

Thanh danh của Vô Hối và Đào Môn lấy lòng thiên hạ, còn hơn cả Thiếu Lâm, Võ Đang. Vì vậy, long đầu các bang đều có mặt. Lai lịch éo le của hai cô dâu đã trở thành giai thoại võ lâm. Sau tiệc cưới, các chưởng môn đã nán lại một canh giờ để bàn bạc kế sách tiêu diệt Long Phụng Bang và Kiếm Bang.

--- o O o ---